

Rita Spijker

Renate

Het vervolg op *Tussen zussen*

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

*Hoe we ook ons best doen om orde in
het leven te scheppen, opeens raken we
een been kwijt, worden we verliefd, laten
we een pot appelmoes vallen.*

NATALIE GOLDBERG

Verstrooid bladert Renate in een stukgelezen glossy. Bij een artikel over de macht van de minnaar slaat ze de pagina's geërgerd om. Een kloddertje mayonaise valt midden op de foto van een koket lachend meisje. Met een servetje smeert ze de saus over het neusje via de jukbeenderen naar de grote bruine ogen. Ze steekt een laatste frietje in haar mond, veegt haar vingers schoon en schuift het halflege bakje van zich af. Minnaar? Ha! Het is de macht van de minnarés die haar uit huis heeft gedreven. Welbeschouwd zou ze hier nooit hebben gezeten als ze Wim niet zou verdenken van vreemdgaan. 'Nog even een frisse neus halen', had ze vanavond naar hem geroepen. Onrust dreef haar het huis uit, weg van Wim maar nergens naartoe. Omdat ze dorst had was ze hier van haar fiets gestapt en naar binnen gegaan. De uitbater van de zaak verwelkomde haar zo vriendelijk dat ze naast een blikje

Rivella ook een patatje mét bestelde. Nu zit ze aan een rood formica tafeltje, in haar eentje in een snackbar slechts enkele straten verwijderd van thuis. Eigenlijk eet ze nooit patat. Ooit, toen ze met Theo in Engeland op vakantie was, aten ze fish-and-chips uit een puntzak van krantenpapier. Dat was leuk. Later, toen Theo was vertrokken, haalde ze op vrijdag voor de kinderen weleens avondeten bij de friettent op de hoek. Maar ook dat is al lang geleden.

Ze bladert naar de pagina met de activiteitenkalender: *Ontdek je krachtdier!* Ernaast wordt geadverteerd voor groepsreizen: *De mooiste stille bestemmingen*. Dat lijkt haar een onmogelijk combinatie: groepsreizen en stilte. Onder de workshops over leembouwen en yoga valt haar oog op: *VO-Doe het lekker zelf!* Ze denkt dat het over voortgezet onderwijs gaat maar het blijkt de titel van een boek te zijn. *Alleen voor vrouwen. Het geheim van het Vallei Orgasme*. Zuchtend slaat ze het tijdschrift dicht, staat op en loopt naar de toonbank. In het voorbijgaan inspecteert ze in de spiegel haar mondhoeken op restjes mayonaise. Daarna gaat ze voor het advertentiebord staan. Opnieuw bekijkt ze de lukraak op het bord geprikte papiertjes. ‘Te huur va-

kantiehuisje, niet duur' staat er op een slordig scheef geprint papier. Voordat ze haar patat kreeg heeft ze er al een strookje met een telefoonnummer afgescheurd en voor de zekerheid voelt ze nog even in haar jaszak. Om zich heen kijkend trekt ze de hele advertentie van het bord. Niemand kijkt naar haar, niemand ziet het. Ze gooit het verfrommelde papier samen met haar afval in de vuilnisbak en verlaat de zaak.

Thuis zit Wim in zijn leunstoel de krant te lezen. 'Lekker uitgewaaid? Fijn dat ik je nog even zie', reageert hij als ze binnenkomt.

'Ga je al naar bed dan?'

'Bijna.'

'Hoe laat vertrek je?'

'Vroeg. Ik wil om halfzeven gaan rijden.'

'En, haal je haar op?'

'Hoe bedoel je?'

'Claudette. Haal je haar op?' Renates stem schiet omhoog.

'O zo. Nee, we hebben bij het station afgesproken. Daar pik ik haar op.'

'Aha. Je haalt haar dus wél op.' Ze weet zelf niet wat haar bezielt. De vragen rollen uit haar mond alsof iemand in haar plaats het woord

voert. Wat kan het haar nog schelen of hij haar wel of niet ophaalt? Dat meneer in hun vakantie drie dagen de hei op gaat? En dat hij zijn minnares meeneemt?

‘Ik wil het gewoon graag nog een keer van je horen.’ Nerveus gaat ze met haar hand door haar haren en plukt aan de geblondeerde punten. Volgens Marit doet ze dat altijd als ze zenuwachtig is. Zelf knippert Marit dan vreemd met haar ogen. Anne wrijft haar oorlel rood en Tessa bijt schuin op haar onderlip. Ze kent de tics van haar zussen misschien wel beter dan die van zichzelf.

‘Renate, loop toch niet zo hard van stapel. Ik bedoel, is dit nou nodig?’

‘Kennelijk wel. Dus heb je een relatie met haar ja of nee?’

‘Nee. Ik heb geen relatie met haar.’

Ze gelooft hem niet. ‘Je vindt haar op zijn minst heel leuk.’

‘Ja. Ze is leuk’, zucht Wim.

‘Je vindt haar misschien ook wel meer dan leuk?’

‘Wat bedoel je met meer dan leuk? Hoezo?’

‘Nou, misschien wil je wel leuk met haar naar bed?’

Wim zucht en zet zijn bril hoger op zijn neus.

Hij vouwt de krant dicht en legt deze op zijn bovenbenen.

‘Ja, misschien zou je dat wel willen’, zegt ze op zachtere toon. ‘Ik ben het afgelopen jaar ook niet de makkelijkste geweest.’

‘Ik ben blij dat je het zelf zegt,’ zucht hij, ‘bepaald niet makkelijk, nee.’

Ze krimpt ineen. Dat hij daar zo voor uitkomt, dat hij het zo onomwonden toegeeft!

‘Dan komt het je vast goed uit dat ik erover denk om tijdelijk apart te gaan wonen. Even een adempauze inlassen’, roept ze harder dan bedoeld. Ze heeft haar jas nog aan en bevoelt het strookje met het telefoonnummer in haar zak. Huisje te huur. Alsof ze zomaar zou kunnen verkassen.

Dit is zĳn huis, denkt ze ineens. Drie jaar wonen ze hier nu samen. Toen Chantal achttien werd en ging studeren, wilde Renate ook weg. Ze verliet het huis waar ze Chantal en Thomas had grootgebracht en trok bij Wim in. Trouwen wilden ze niet, dat hadden ze beiden al eens gedaan. Maar toch zijn ze man en vrouw. Zo voelt dat en zo stellen ze zich ook altijd voor. Ze hadden samen nieuwe meubels gekocht en de wanden over laten schilderen. Lichtgrijs en oudroze was het geworden, haar

kleuren.

Nu voelt het ineens weer als zijn huis.

Wim haalt zijn schouders op. ‘Adempauze? Adem jij nou maar gewoon rustig door, dat lijkt me veel beter.’

‘Ik bedoel meer even pauze van jou en mij. Even pauze van jou. Pauze van haar, van jullie.’

‘Ik denk dat jij die pauze maar moet gebruiken om je gedachten eens goed op een rijtje te zetten’, zegt Wim op kwade toon. ‘Wat mij betreft is er namelijk niks aan de hand. Nou ja, niet helemaal niks natuurlijk want er is wel iets aan de hand! En dat iets staat hier recht voor mij.’ Hij wijst naar haar. ‘Dus Renate, doe je best, denk na en maak geen scènes die niet nodig zijn, verzin geen dingen die er niet zijn. En, als je dan echt zo nodig weg wil, doe dat dan maar. Het is jouw leven.’

‘Mijn leven? En wij dan? Dus er is geen óns meer?’ brijst ze.

‘Ik weet echt niet meer wat jij wil. De ene keer is het onze vakantie, dan weer is het jóúw vakantie, of ik moet naar de logeerkamer en een dag later wil jij dat zelf weer. Gisteren was het ónze slaapkamer en morgen is het weer jóúw slaapkamer. Zoek het maar eens goed uit en dan hoor ik het wel als ik terugkom. Ben

je nou helemaal belazerd. Ik ben geen speelbal. Ik laat me niet naar geloven heen en weer schoppen.'

'O nee? En ik zeker wel?' Ze beent weg, slaat de kamerdeur achter zich dicht en grist in de keuken een fles wijn uit de koelkast. Halverwege de trap schroeft ze de dop los en neemt een flinke slok. Boven ploft ze midden op het grote bed. Háár bed. Wijn gulpt uit de fles op het dekbed. Hardhandig wrijft ze over de kletsnatte plek, staat zuchtend op en verlaat de slaapkamer. Twee tellen later valt de deur van de logeerkamer met een klap in het slot.

Lekker in zijn sop laten gaarkoken! Tessa reageert meteen op Renates wanhoopskreet in de TussenZussen-app. Ze had Tessa al eerder verteld dat de vakantie niet doorging omdat Wim ineens met die stomme cursus aankwam. Naar Málaga zouden ze gaan. Precies in de eerste week waarin zij zichzelf vrij had geroosterd van haar werk. Ze was er natuurlijk boos over geworden maar dat had niets geholpen. Wim was zo ijzerenheinig, hij had botweg het reisbureau gebeld en hun reis gecancelld.

Renate leest Marits berichtje als ze 's ochtends na een ellendige nacht wakker wordt.